

GELUK.

Dat is een toeval! Alle drie zijn we om zeven uur wakker, en half acht hoeven we pas op. Mijn kleine jongen mag ter viering van dit feit bij me in bed komen. Hij steekt over, schuddend, glunderend, kraaiend van plezier. En als hij eenmaal naast me ligt, het blonde kopje op mijn schouder, de beide handen om mijn arm stevig gesloten, zegt hij, met een zucht van genot: „Hè — ik vin 't zoo fijn, dat ik een moeder heb!”

NANNIE VAN WEHL.